

mallorca socialista

N.º 38 - Juliol - Agost 1981 — 50 pts.

OTAN NO

curial

novetats importants:

— Randa, 11
Homenatge
a Francesc
de B. Moll, III
Revista dirigida
per Josep Massot
i Muntaner

— Cristòfor Despuig
Los col.loquis de
la ciutat de Tortosa
Edició a cura
d'Eulàlia Durán
Biblioteca
Torres Amat, 12

Miquel Berga
Entre la ploma
i el fusell
Cinc Escriptors
britànics davant
la guerra civil
espanyola
Premi Carles
Rahola d'Assaig
1980 - La Mata
de jonc, 16

Darreres notícies

GABRIEL OLIVER AL CALL

A petició del Partit Socialista de Mallorca el Conseller Pere Llinàs va presentar la seva dimissió del Consell General Interinsular, passant únicament al Consell de Mallorca. Aquesta substitució es produeix per tal d'adoptar els nacionalistes una postura més enèrgica en la discussió, al Consell General Interinsular, de l'Avantprojecte d'Estatut d'Autonomia, ja que el seu substitut Gabriel Oliver fou juntament amb Damià Ferrà-Ponç representant del PSM en la Comissió dels Onze.

PRESENTACIÓ DE L'ESTATUT NACIONAL DE LES ILLES A CIUTAT

El passat dia 9 de juliol va tenir lloc al Saló d'Actes de La Caixa la presentació i debat de l'Estatut Nacional de les Illes. Se va fer la comparació d'aquest Estatut amb l'Avantprojecte d'Estatut d'Autonomia elaborat pel consens UCD-PSOE. L'acte fou convocat a través d'invitacions personals a les quals s'havia adjuntat exemplars de l'Estatut Nacional de les Illes. El debat fou interessant i quedà clara la pobresa de l'Avantprojecte d'Estatut dels partits sucursalsistes.

RAQUEL HEREDIA: ZERO EN AUTONOMIA

Com és possible que una professional de la informació digui tantes banalitats sobre l'autonomia del nostre país (Les Illes, per si encara no ho sap) i es quedi tan ampla? Com és possible que una ignorant en autonomia es permeti fer tals afirmacions sobre el passat, present i futur del nostre país? Per si vol prendre nota: L'autonomia no és simple descentralització, és la recuperació dels nostres drets històrics, culturals i polítics. És el nostre dret a autogovernar-nos. Autonomies històriques n'hi ha més que no es pensa, en aquesta circumstància històrica anomenada Estat Espanyol, i sense cap dubte Les Illes hi són entre elles. El nostre país no és Castella-León, sinó que té unes peculiaritats pròpies i diferenciadores. La nostra llengua, el català (puntis un altre zero en lingüística), ha estat i encara està reprimida; per citar un exemple, només hi ha una escola que ensenyi en català. L'Estatut no està en període d'informació, sinó de desinformació. Això sí, tot aquest desgavell és fruit del pacte UCD-PSOE.

MOCCIONS DEL PSM AL CONSELL DE MALLORCA

Els consellers del PSM al Consell de Mallorca presentaren unes mocions al darrer ple. No en passà ni una. Eren: l'adhesió del Consell al document elaborat per l'Olra Cultural Balear sobre criteris bàsics de normalització del català; donar el nom propi de "Consell Insular de Mallorca" a aquest Consell (i no "Consejo") i que a la TV "regional" es fes un debat sobre l'Estatut.

No tota la premsa local informà de quines havien estat les mocions: boicot de senlenc... (les consignes segueixen complint-se bé).

7.000 EXEMPLARS DE L'ESTATUT NACIONAL

Els Partits Socialistes de Mallorca i Menorca han editat 7.000 exemplars de l'Estatut Nacional de les Illes Balears i Pitiuses en les dues edicions fetes. Això a part de l'Estatut editat dins les pàgines de "MALLORCA SOCIALISTA". Cal recordar que de l'Avantprojecte elaborat per la "Comissió dels Onze" se n'han editat cinc-cents exemplars...

Cartes a "Mallorca Socialista"

Un nou diari de partit

Som un habitual lector de la premsa diària de Ciutat. Darrerament vaig comparar les informacions que surten als tres diaris i he observat el tractament que fa el "Diario de Mallorca" sobre determinades qüestions, concretament en matèria d'Autonomies i política de Mallorca. És curiós veure l'evolució d'un diari que fa uns anys feia bandera de lluita democràtica i que s'ha convertit en el portaveu de l'executiva de la UCD Balear. I encara no tendria res a dir d'aquest diari si sols fes propaganda del seu partit, al cap i a la fi són els que tenen els duros, el que no hem pareix bé és que per aconseguir els seus fins utilitzin la manipulació i l'atac sistemàtic als altres partits. Com a exemple basta llegir les cròniques polítiques d'en José Jaume (J.J.) enemic mortal del nacionalisme i apassionat defensor del bipartidisme.

me, però que de tant en tant irrita al PSOE inventant-se bregues internes, o bé fa unes suculentures lectures dels estatuts del PSM per col·locar-lo tan a l'esquerra que queda fora de la llei, per a continuació i poques setmanes més tard, situar-lo al costat de la UCD en un va i ve que ja deu tenir marejats als homes del PSM de tant d'anar d'un cap a l'altre.

Així mentre les editorials ens canten alabances de cada gest del govern de Calvo Sotelo, en J.J. ens convida a donar les gràcies a la UCD i al PSOE que ens han duit l'Estatut d'Autonomia i gràcies als quals ja tenim bandera, que per cert és una rúbrica perfecta per a aquest procés autònom "balear".

Gràcies per publicar aquesta carta.
Pere Salom

mallorca socialista

LA REVISTA DE L'ESQUERRA NACIONALISTA

Publicació del Partit Socialista de Mallorca
RESPONSABLE-COORDINADOR: Rafel Oliver Piguillen
CONSELL DE REDACCIÓ: Antoni L. Alomar, Bartomeu Carrió, Tomeu Payeras, Josep Tur.
COORDINADOR DE "PRESENCIA I OPINIO": Biel Florit
FOTOGRAFIES: Arxiu "Mallorca Socialista", D.M., Pere Escalés, Manolo Rivera.
DISENY PORTADA: Manolo Rivera
PREU SUBSCRIPCIÓ: 500,- ptes. anuals
EDITA: Partit Socialista de Mallorca
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: carrer Temple, 7, Ciutat de Mallorca tels. 221-414-221-626.
IMPRIMEIX: Editora Balear, S.A.
DIPÒSIT LEGAL: PM 511-77

ELS ARTICLES PUBLICATS PER "MALLORCA SOCIALISTA" NO REPRESENTEN NECESSARIAMENT LA LÍNIA POLÍTICA DEL PSM, LA QUAL ES MANIFESTA ÚNICAMENT A L'EDITORIAL

PER UNS PAÏSOS CATALANS LLIBRES DE LA NUCLEARITZACIÓ

Companys dels departaments universitaris i centres de recerca (públics o privats) dels Països Catalans:

Avui dia hi ha prou elements per posar en dubte la necessitat de l'energia procedent de la fissió nuclear, així com la seguretat i l'entorn de tot el cicle del combustible.

Per una banda, ja a l'any 1976 l'Institut sobre la Seguretat dels Reactors de Colònia va realitzar un informe (mai no publicat), però avui conegut mercès a fuites que discrepava fortament de les conclusions del tan citat Informe Wash 1400 (o més conegut com a Informe Rasmussen). També amb motiu de l'accident ocorregut a la unitat 2 de la planta nuclear de Three Mile Island, el President americà nomenà una Comissió, que va fer públic un informe ("The need for change: the legacy of TMI"), que deixava molt malparats tots els grans de la indústria nuclear (al fabricant del reactor, a la companyia operadora de la central i a la mateixa Comissió Reguladora, NRC).

Per altra banda, podem constatar la pràctica paralització de la nuclearització als E.U.A.: des de l'any 1976 només s'han realitzat 13 comandes de reactors i en canvi s'han efectuat 60 cancel·lacions de comandes existents, a l'any 1979 cap comanda i en canvi 11 cancel·lacions.

Per contra el nostre país, amb una central nuclear en funcionament (Vandellòs) se'n va menar cap al camí d'una ràpida nuclearització (Ascó, Cofrents, Vandellòs II, mines d'urani...) imposada per la dràstica reducció del preu nuclear als E.U.A., mentre als mateixos E.U.A. molt pocs posen en dubte l'existència d'alternatives reals a la nuclear.

Aquests són alguns dels elements que han fet possible que un grup de científics i tècnics ens dirigim a tots aquells companys i companyes dels departaments universitaris i centres de recerca dels Països Catalans que creuen que la recuperació de la nostra identitat és incompatible amb la producció d'energia mitjançant la fissió nuclear.

Manifestem el nostre rebuig a la utilització de l'energia nuclear, i fem extensible el dit rebuig a totes les etapes que la fan possible, des de les mines d'urani, indústries centrals, fins a les deixalles, el transport i l'armament, tot passant per la recerca i l'ensenyament.

Els raons en les quals fonamentem el nostre rebuig són:
— la tecnologia nuclear és una tecnologia "no madura" ja que es basa en tecnologies noves i complexes, i per tant afectades per uns costos creixents a causa de les constants modificacions a què està sotmesa. Els ràpids augmentos dels costos de construcció d'una central nuclear són un indicador de la immaduresa d'aquesta indústria.

— la insuficient experiència en reactors nuclears de la gamma dels 1000 W.

— els efectes sobre el medi ambient de la tecnologia nuclear són, majoritàriament, desconeguts. Existeixen suficients raons per creure que tenen efectes no menyspreables sobre les persones i sobre el medi ambient.

— l'experiència ha demostrat que l'exposició a les radicions procedents dels reactors nuclears d'aigua lleugera ha sobrepassat totes les limitacions previstes.

— la no solució del greu i important problema de les deixalles produïdes durant tots els graus de la indústria nuclear.

— la producció d'energia mitjançant l'energia procedent de la fissió nuclear presenta una contradicció entre seguretat i rendibilitat econòmica. Si els promotors de l'energia nuclear afirmen que "es rendible", nosaltres ho podem fer a costa de la seguretat. El funcionament de la indústria nuclear amb condicions extremes de seguretat (no amb criteris de "as low as practicable" ALAP) implica la no rendibilitat econòmica de l'energia nuclear.

— la productivitat energètica dels capitals invertits en l'energia nuclear, per comparació a d'altres fonts d'energia convencionals és més petita.

— l'ús de l'urani com a combustible de les centrals nuclears ens continua sotmetent a la "lleï dels rendiments decreixents" de la mateixa manera que fins ara ens hi ha estat sotmetent el petroli.

— el pagament per unitat de diners públics de parts creixents del cicle del combustible nuclear.

— la militarització creixent de la societat civil que l'ús de l'energia nuclear implica.

— la producció d'energia mitjançant la fissió nuclear és el graó bàsic i fonamental per a l'obtenció d'armament atòmic.

Per aquestes raons, seguint el camí que al seu dia vam emprendre diferents grups de científics i tècnics a d'altres països (E.U.A., França...) demanem:

- * la paralització immediata de Vandellòs I,
- * que no s'engeguin les centrals d'Ascó i Cofrents,
- * la paralització immediata de les obres de Vandellòs II,
- * la no realització dels projectes nuclears de Catalunya Nord,
- * la derogació dels decrets que concediren gairebé 5000 Km² de Catalunya a la transnacional Chevron per a l'exploració i explotació de minerals uranífers.

Ahora demanem l'endegament immediat d'un Pla per a l'Aprofitament Integral dels Recursos Energètics Renovables (Sol, Vent, Aigua, Biomassa, Geotèrmia...), i ho fem basant-nos en les raons següents:

— perquè necessitem energia a un preu estable (només les renovables ens la poden proporcionar),

— perquè les fonts d'energia renovables no estan sotmeses a la "lleï dels rendiments decreixents",

— perquè l'aprofitament de les fonts d'energia renovables es pot realitzar ja avui mateix, ja que existeixen les tecnologies per fer-ho possible. A més a més, aquestes tecnologies tenen un grau de maduresa que no les fan dependents d'inesperats augmentos de costos.

— perquè qualsevol inversió basada en fonts d'energia renovables augmentarà de valor any rere any en proporció al preu del combustible no renovable que hom estalvia.

Aquest Pla d'Aprofitament Integral de les Energies Renovables hauria de tenir:

- * a spectar les bels de l'ecologia i el medi ambient,
- * la producció descentralitzada d'energia,
- * la utilització dels recursos energètics a nivell local,
- * l'elaboració de cada font d'energia a la seva utilització tècnica més adequada.

GRUP DE CIÈNCIES I TÈCNICS PER A UN FUTUR NO NUCLEAR.

LISTA INICIAL D'ADHERENTS: Segueixen més de 200 ad.

MALLORCA: ENCANONADA...

Les grans il·lusions de futur sorgides arran de l'esvaïment de la dictadura franquista van esmicolant-se una per una. El somni d'un Estat Espanyol capaç d'impulsar una nova dinàmica històrica dins el concert mundial, deixa pas a la penosa imatge d'una "democràcia bananera" dòcil fins al servilisme a l'amo americà. Els Estats Units embareats dins la nova estratègia imperial de Ronald Reagan volen aliats incondicionals enfront de la nova croada anticomunista que intenten impulsar per tot arreu. Les premisses són clares i senzilles: els Estats Units com a imperi planetari duran una política de força contra l'imperi rival de la Unió Soviètica i subjeptaran emprant tots els mitjans necessaris un Tercer Món que ha de proveir la Roma nord-americana de matèries primes a baix preu. Les banalitats sobre els drets humans del moralista

Carter queden definitivament endarrerats. Dins el joc americà, l'Estat Espanyol és una peça manejada i obedient. Un règim inestable que pot ésser desfet senzillament alentant els nombrosos "golpistes" que infesten el seu aparell militar, policial i burocràtic. L'ordre americà és ingressar dins les files de l'OTAN i esdevenir centinelles de l'imperi. L'ingrés a l'OTAN significa més despeses militars, la destrucció d'una neutralitat activa que ens hagués permès jugar un paper davant el Tercer Món i particularment davant el món àrab del Mediterrani. Mallorca, a més dels tradicionals turistes, es converteix en el portavions del Mediterrani Occidental i rebrà la seva dotació d'armes atòmiques i forces estrangeres. Una passa més cap a la dependència i la destrucció de la nostra personalitat nacional.

... I SENSE AUTOGOVERN

Les tribunes de la dreta de Mallorca comenten amb satisfacció l'acord sobre l'Avantprojecte d'Estatut de les Illes Balears establert entre la UCDB i la FSB-PSOE. L'Estatut "provincià, centralista i esquifit" serà la caricatura de l'Estatut Nacional que les Illes necessiten per començar a recobrar la seva identitat encara no perduda, però sí amenaçada de destrucció. L'informe García de Enterría —teòric del neoprovincialisme antinacionalista i dòcil criat de Leopoldo Calvo Sotelo— ha estat admès i assimilat per la UCDB i la FSB-PSOE. La força majoritària de l'esquerra a les Illes s'embarca així ja obertament en la defensa i restauració del centralisme. Els qui hem sofert les seves demagògies oportunistes en matèria d'autonomies podem constatar que, acabada la comèdia, hem tengut raó: el PSOE redescobreix la seva vocació espanyolista, castellanista i centralista. El

seu federalisme és un ornament banal i buit. Després de l'"operació de Gaulle" entre Enríque Múgica i el golpista Armada, que ens feu recordar un PSOE col·laboracionista amb la

Dictadura —ferotgement repressiva de les institucions, llengua i cultura de la nostra nació—, l'acatament a la política antiautonomista de Leopoldo Calvo Sotelo esborra qualsevol credibilitat autonomista que pogués tenir encara la trama psoeista. Si la UCDB és el centralisme dretà que governa, el PSOE és —com ha dit molt bé Carlos Garaicoechea— "l'aliat més eficaç del centralisme". Si les Illes no tenen l'Estatut Nacional i han vist arribar un magre Estatut amb un "castellet a l'americana" almenys tenguem clar qui en són els responsables: UCDB i la FSB-PSOE ens han venut a Madrid. Nosaltres no tendrem la memòria curta...

Als independents

Al nostre país ha arribat l'època de les vaques magres, i el cas és que no ha estat precedida de set anys d'abundància, però sí d'una certa eufòria. Però ara el que impera és la desmobilització, el cansament, el desencís..., i els que ahir eren els més radicals han abandonat la lluita argumentant mil i una autojustificacions i condemnant als pobres d'esperit que encara creiem en il·lusions.

Però no és als derrotats als que dirigesc aquest escrit, sinó a tota aquesta colla de nacionalistes que hi ha per Mallorca que estan darrera la roca. Pertot arreu on vas et surt un simpatitzant del PSM, que sempre ha estat amb nosaltres, que ens estima..., ens surten per la dreta, per l'esquerra, per davant i per darrera, però tots proclamant la seva independència i el recel pels partits polítics. I vull aclarir una cosa, que crec sincerament que la independència és una virtut quan és una afirmació de la persona, del seu valor, imparcialitat, insubornabilitat; quan la persona no cedeix a reflexes col·lectius. Però tot això hi cap, i és necessari dins un col·lectiu organitzat.

"Els partits polítics només es preocupen pel poder". I molts afegeixen que s'apuntarien a un partit que sols fos una arma de pressió. Però és que no basta amb la pressió. La justícia, el respecte que Mallorca i els mallorquins ens mereixem només l'aconsegurem si l'arrebassam i el conservem amb pressió i PODER.

Vivim uns moments molt difícils. Els pocs avenços que hem fet cap a una recuperació nacional estan en perill. L'agressió de l'Estat demana acció i acció requereix organització. No basta l'acció en solitari, el tret del franc-tirador. Estem en un error que és l'Estat que no ens deixa estar nets i és hora de renunciar a la puresa i embrutar-se les mans com a error menor. I és hora de plantar-nos d'una vegada cap a on anam i com arribar-hi. I és hora de dir quines són les:

NECESSITATS DE MALLORCA

—Mallorca necessita un poble ELECTORALMENT nacionalista.

—Mallorca necessita un PARTIT NACIONALISTA SOCIALISTA ample que aglutini des dels socialdemòcrates progressistes fins als comunistes no dogmàtics.

—Mallorca necessita un SINDICALISME nacionalista socialista.

I Mallorca mor si no satisfà aquestes necessitats. És l'hora de l'esforç col·lectiu. És l'hora d'apuntar-se, de dur el carnet dins la butxaca i no només dins el cor. I de seguir amb la lluita per la justícia social, el sou digne, la cultura, l'ecologia, la llengua... però units dins l'única organització possible actualment. Cert que el Partit Socialista de Mallorca és imperfecte, comet errors, fa una passa envant i l'altra enrera, però ES MES QUE UN SIMPLE PARTIT POLITIC, és l'única eina que tenim els mallorquins per defensar-nos de la imperfecció major que és l'Estat.

Pere Sampol

TRISTRAS Boutique

C/. SINDICAT, 4 - TEL. 22 56 73

Las pequeñas fugas

Un film de Yves Yersin

"LAS PEQUEÑAS FUGAS" va ser presentada al festival de Cannes de l'any 1979 dins la secció UN CERTAIN REGARD.

Més tard, al festival de Locarno (Suïssa), Michel Robin s'endugué el premi a la millor interpretació.

També fou presentada al Festival Internacional de Cine d'Humor de la Coruña en l'edició de l'any 1979 on va obtenir:

PREMI A LA MILLOR PELLICULA
PREMI D'INTERPRETACION A MICHEL ROBIN

IMMINENT ESTRENA

"LAS PEQUEÑAS FUGAS" aixecant l'entusiasme del Festival de Cannes, perquè es un film encantador, i això far riure lo qual ja es de per si bastant estrany a Cannes. PHIL CAR — L'ECHO LAUSANE.

"LAS PEQUEÑAS FUGAS" simplement un gran film. BERTIL GALLAND — LE MONDE

UN ALTRE ACORD

Que el 23 F ha tengut conseqüències en el camp sindical és clar i evident. És normal que amb les circumstàncies en què s'hagué de veure inners el país en aquelles dates, hi hagi una reacció a la contra que intenti de canviar les conductes que ens havien menat a aquest estat de coses. Això no vol dir que prengui endosar el Cop a les errades i defectes de la Democràcia, sinó a les actituds reservades, jo m'ho pensava, per a la història d'abans de 1975, i que traduïdes a les actituds dels democràtics de camisa nova, produïren la ineficàcia d'un sistema que necessita coses més profundes que una Constitució.

I així, després del 23 F, es vol encolorir (com he dit abans a la contra) els errors de la política d'Estat, als partits

regionals i de nacionalitat i als sindicats no docils als plantejaments dels quatre grans partits estatals (AP, UCD, PSOE, PCE).

D'aleshores ençà se sosté que les minories són dolentes per a la democràcia i en cert sentit són mirades com a enemiga del sistema constitucional. I és aqueixa una pobra anàlisi que ens permet de destacar les diferències que hi ha entre el nostre esquema polític i dels països amb una llarga tradició democràtica. Quan en aquests les minories són vistes com a elements que fan més ric l'espectre polític i sindical i s'enorgulleixen del respecte amb què les tracten, aquí és impossible ja separar l'eti-

queta Minoria— Encreu de la democràcia amb les minories que suposa el sistema.

D'aquesta manera, davant la necessitat urgent i inajornable d'un Acord Nacional que tengués en compte el problema de l'ocupació aquesta base, una altra, per fer d'aquest país un monopoli polític i sindical d'unes sigles.

Perquè allò que de ben de veres tendrem en acords de 1982 serà la dràstica reducció de l'increment salarial (9 a 1,11 per cent) que permetrà al Govern d'aplicar la política econòmica esbossada ja al discurs d'investidura de Leopoldo Calvo-Sotelo. Del Compromís d'Ocupació (350.000 nous llocs de

treball el 1982) cal ressaltar la paradoxa del fet que aquest acord dediqui cinc ambigües retxes a la desocupació, cosa que ens pot tornar situar en el verdader tema de la negociació.

Exactament; aquest acord és tan sols palla sense gens de gra. Però té, i és de justícia reconèixer-ho, efectes bons en el camp polític.

Condemnant la marginalització per l'ANE dels partits regionals i de nacionalitat, que tanta de vots prengueren al PSOE i que amb aquesta casta d'acords té la pretensió d'extirpar, i de la tercera força sindical, la USO, que preocupa tant a CCOO i UGT, per l'organització dels treballadors ells tot sols que suposa, sense cap padrí polític, rebutjant ja ho he dit— aquests aspectes cal assenyalar la bondat d'aquests acords si no en el camp sindical, si pel que suposen d'alienada per a la democràcia.

L'ANE permet al Govern

la LUI de tornar-se organitzar abans de la campanya electoral de 1983, per a poder fer-li front amb garanties d'èxit, i al PSOE de potenciar UGT timent com ho hagués fet si hagués estat dins aquell impossible Govern de Coalició, però sense prendre'n cap risc.

Per al PCE-CCOO comporta tornar a la moderació com a única manera de sortir de la crisi, encara que de fet pegui una virada de les més espectaculars de les fetes en aquest país de 1975 ençà. Cosa que agrada a la CEOE perquè significa arrabassar als sindicats una banda salarial sense cap compromís, alhora que haurà obtingut de sota mà, contrapartides en el pla de la política econòmica.

Tot això convergeix en un acord que té per horitzó el desembre de 1982. Vull dir que el compromís que tots han acceptat, fora d'AP és el de procurar que l'actual legislatura acabi la seva

durada natural. I això és bo per l'estabilitat democràtica que suposa.

No cal dir que tot això suposa ben poc de solució per a la desocupació, perquè ni es concreta la política d'inversions, ni és assegurada ni que fos mínimament la política del Govern en matèria econòmica.

Encara més, es dona la circumstància que coincideix la signatura d'aquest acord amb el repartiment d'una bona quantitat de diners i del patrimoni sindical a les úniques organitzacions que han signat aquest acord, fruit sens dubte de la comissió post-venta.

Es doncs necessari ressaltar la poca solució que suposa per a la desocupació aquest ANE. Així es torna donar llargues a la presa de postures serioses en aquest terreni, i així es tuda una nova oportunitat històrica, tal volta única, per a escapar amb dignitat la crisi econòmica.

Josep Durán Pareja
Secretari d'Organització
d'USO-ILLES

(N. de la R. L'ús que es fa l'autor d'aquest article no coincideix precisament amb el considerat propi per aquesta publicació, però trobam que l'ha crit, amb tot, és interessant).

COMUNICAT

La Comissió Executiva d'USO-ILLES, reunida ahir, i davant l'anunci del començament de conversacions per a constituir el CONSELL DE TREBALL, ha pres els següents acords:

1r.— Reclamar el dret que tenim de prendre part a l'elaboració del CONSELL. Dret que es basa en les normes de funcionament democràtic i que fou confirmat les passades eleccions sindicals en què els treballadors de les Balears elegiren cinc-cents delegats d'USO perquè els representassin, cosa que suposa una representativitat del 12 per cent.

2n.— Demanar reunions al nivell de Comissions Executives entre USO-ILLES i les organitzacions que segueixen: Consell de Treball, CCOO, UGT, CAEB i PIMEM, a fi d'acordar la postura de cadascuna de les seves organitzacions.

3r.— Si s'arribés a decisions sobre la constitució del CONSELL DE TREBALL o sobre el seu funcionament posterior, es cloent-ne antidemocràticament la UNIO SINDICAL OBRERA DE LES ILLES, fem pública la nostra voluntat de defensar la nostra presència activa dins el CONSELL, sol·licitant l'empadronament del Tribunal Constitucional si calgués.

4t.— Finalment, lamentant molt que la irracionalitat amb què es tenien les relacions polítiques i sindicals sota el règim anterior, tinguin la seva continuació actualment davant polítiques democràtiques. La democràcia s'exerceix tan sols quan la dictadura s'acaba, sense voler substituir una dictadura amb una altra amb el seu pretext.

Lamentablement ens veiem moltes pells tenses la foca i tencim que aquesta democràcia esdevingui variat particularment les seves sigles. A ella es reclama que lluitant aconsegueixi d'instaurar la democràcia i que defensarem el seu funcionament de la mateixa manera.

Comissió Executiva d'USO-ILLES

NOVETATS DE LA MAGRANA

**L'OPOSICIÓ
ANTIFEIXISTA
A CATALUNYA
(1939-1950)**

**GRÀCIES,
NO VOLEM FLORS.**

Cròniques de
la clandestinitat
a Mallorca.
Antoni Serra.

**LLENGUA I POBLACIÓ
A CATALUNYA.**

Miquel Strubell i Trueta.

DONA I LLIBERTAT.

Aportacions al debat
feminista avui.
Anna Estany, Laura Freixas,
Mercè Garau, Victòria Sau,
Anna Bofill, Karmela Merchante,
i altres.

**LA NARRACIÓ
D'ARTHUR GORDON
PYM.**

Edgar Allan Poe.
Traducció de
Francesc Parcerises.

**HISTÒRIES DE LA
MÀ ESQUERRA**

**BREU HISTÒRIA
D'ETA.**

Mercè Ibarz.

**CENTRALS NUCLEARS
I AUTONOMIA.**

Blai Espinet i Rafael Villar.

PARE DE RATES.

Joan Barceló.

LA CRIDA DEL BOSC.

Jack London.
Traducció d'Antoni
Rovira i Virgili.
2.ª edició.

**EL CASTELL
DELS CÀRPATS.**

Jules Verne.
Traducció de M.ª Antonia Oliver.
2.ª edició.

**TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS**

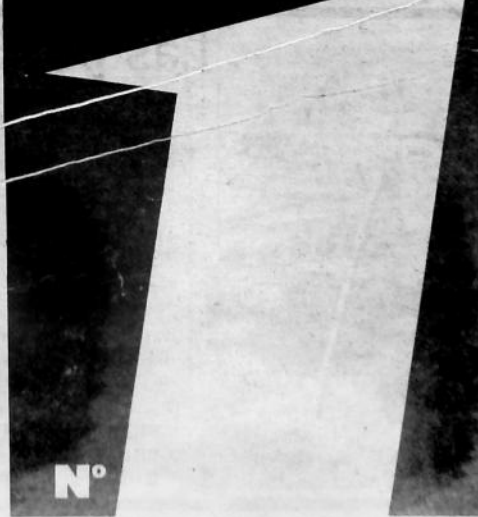
a

**CAN
OLIVER**

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

Ultima Hora

A Llucmajor,
poble industrial
i sabater,
la qualitat, artesanía
i bons preus
es donen la mà a

*Vosté
entès començ*

Manuel Garcia Moreno
C/. Mayor, 39 • Tel. 66 02 35 • LLUCMAJOR

L'ESPURNA

Els focs de Sant Joan la nit perfumen;
mes de tots els amors, sols un n'alena.
Salten de mont a mont llengües de flama
dient el pacte espiritual que ens lliga.
No us allunyeu, memòries doloroses.
Si fèssiu nosa aquí, quan véne a seure
a la festa pairal, jo no hi seria.
Mai com al beure el vi de l'entusiasme
sent tan a prop les enyorades ombres.
Com la falzia en un illot calguda
enmig de la rompent, que per a moure
l'ala nafrada i degotant, espera
el raig de la bonança que l'eixugui,
jo em sent revivre, agomolat per l'hora
de calor juvenívola que ens besa.
Mal els tres rius de llàgrimes vingueren
tan dolços i tan plens com brollen ara
que el foc dels esperits se fa visible.

¿Qui d'un afecte viu, per lluny que sia
l'obscur amagatall, dirà la força?
Passa la mar un mot de recordança:
del foc de germanor vola una espurna...

• • •

pel tremolenc atzur mediterrani,
soni el crit de la sang, bategui el ritme
de la maternitat, i en ell se bressin,
com eixa mar unisona, vibranta
d'un sol batec des de Pollença a Roses,
els milions de cors de nostra raça.
Com el panteig de l'anima dormenta
flotava el verb melodiós; mes ara
en l'illa diu quelcom que ja retorna
del secular encantament, i munten
generacions que una claror novella
duen als ulls. La joventut és nostra.

La llengua: ella l'ha fet, el gran prodigi;
ella amb sos mots regalimants de saba
ens torna la llecor que l'ha nodrida;
ella difon estremiments profètics;
ella té notes de clarins. Sonem-los;
despertem els titans que en l'ombra jauen
de l'esperit; sonem-los; si ens escupen
els filisteus des de les altes torres,
sonem-los, i cauran. Sota la immensa
cúpula de blavor a on se miren
els cims més alts de l'heretat, solcada
L'espurna ha pres... Els escolans d'un culte
nou i sublim, formiguejant en l'ombra,
de viles i ciutats duen l'ofrena
cap a les pires d'allà dalt; i els diuen,
al passar costa amunt, el pi balsàmic,
la mata, el boix, el romaní: —Collitu-nos!
L'espurna ha pres. I d'un en un s'encenen
els cirials del culte de la pàtria.
Sobre l'immens entrunyellat de serres
la nit batega de clarors purpúries;
i dels devots d'aquella escolania
que en tots els cims de Catalunya vetlen,
n'hi ha qui miren en silenci, pallids
d'una emoció fondíssima, la fosca
a on la filla de la mar s'amaga.
—¿Tindrà un llumet per a nosaltres, una
mirada, un pensament? ¿Està adormida
o sos ulls bada al gloriós insomni?
I l'hora fulg i les tenebres callen...
Però, de sobte, un crit vola pels ecos
de les altures de llevant. Oviren
un lluminar... El Puig Major saluda.
Es l'estel de Mallorca!

Joan Alcover

oler

ANTIGA IMPREMTA

C/. Arquitecte Reimés, 2-4 - Telefon 214431 - Ciutat de Mallorca

Sobre la Festa Nacional dels Països Catalans

Les festes d'una nació no poden improvisar-se. Hom no pot crear-les del no-res a tall de miracle. Les festes nacionals són producte d'un sentiment subterrani que esdevé a poc a poc consciència i en un moment donat esclata en manifestacions externes d'afirmació i d'alegria, fins i tot de bulla.

Per això vaig rebre amb un cert escepticisme la idea, llençada fa cosa d'un any, de proclamar el dia de Sant Joan festa nacional dels Països Catalans. Tanmateix, ara pens que la iniciativa pot ésser útil, si insistim amb tossuderia i no esperem, d'entrada, resultats espectaculars. Al cap i a la fi, els ritus misteriosos del solstici d'estiu tenen encara algun eco a Mallorca, i potser més encara a Menorca —tinguem present el tumultuós Sant Joan de Ciutadella— i a Eivissa. Es tractaria d'anar-hi empeltant a poc a poc algun contingut nacional que revitalitzés aquells ecos, aquells residus tradicionals més o menys rutinaris.

La data, certament, no està mal triada: la màgia ancestral, els misteris del solstici, la dansa de les bruixes... ¿Potser no ho és, cosa de bruixes, la nostra nació prohibida? Unes bruixes que els irats barons de fora i els assenyats barons de dins voldrien caçar amb urgència per tal de condemnar-les a la pira inquisitorial i que no se'n cantàs mai més gall ni gallina. A Mallorca diuen que, a l'alba de Sant Joan, el sol, quan surt, balla; i fou un matí de Sant Joan que el cavaller mallorquí Guillem Torroella va emprendre el meravellós viatge cap al país encantat del rei Artús i de la fada Morgana. La data, mesella de connotacions, és aprofitable.

Cal, doncs, que l'aprofitem; sense presses, insistint cada any sense desmai, fent créixer a poc a poc la festa. No oblidem que hi ha un precedent no gaire llunyà. En el número 37 de MALLORCA SOCIALISTA hom feia referència a la foguera que la nit de Sant Joan de 1907 van encendre els mallorquins en el Puig Major, i que fou visible per a la gentada que havia acudit a la que fou encesa dalt el Tibidabo de Barcelona. Jo voldria completar avui la informació afe-

gint que aquell fet va ésser, sens dubte, la motivació anecdòtica d'un poema de Joan Alcover, "L'espurna", un dels nostres textos literaris moderns en què més profundament batega la idea de Països Catalans.

"L'espurna" va obtenir un accésit a l'Englantina en els Jocs Florals de 1908. Es tracta d'un poema de to major, amb una punta de retòrica, però vigorós i de bellesa extraordinària en alguns fragments. La idea de pàtria, de nacionalitat, hi és molt perfilada i no es limita a aquell concepte efusiu, de "pàtria chica", que es desprèn de "La Serra" —un dels més famosos poemes alcoverians—, sinó que s'estén a la noció de catalanitat. D'altra banda, a "L'espurna", més que de la contemplació de l'ésser físic de la terra pròpia, el sentiment patriòtic brota unit al dolor personal del poeta, com a conseqüència de la plenitud de vida que aquest dolor li ha fornit. Joan Alcover, a través de l'experiència dramàtica de la seva biografia, abasta un sentit de la vida més alt i seriós, per mitjà del qual pren consciència del seu veritable ésser civil. És interessant observar, perquè és molt significatiu, que si a "La Serra" havia establert la identificació pàtria-paisatge, a "L'espurna" expressa l'equivalència pàtria—Llengua, i, fins i tot, pàtria—ètnia.

¿Fóra possible de reprendre aquella tradició que hom va provar d'instaurar l'any 1907? És una idea que m'atreveixo a suggerir per als anys vinents. Hi ha el precedent; ennoblit, a més a més, i perpetuat per uns versos il·lustres. Qui sap si a partir d'ara, d'aquesta arrel, arribaria a florir a Mallorca la festa nacional dels Països Catalans. El mateix Joan Alcover ens hi exhortava en un altre poema:

Ulls de claror donem a l'ombra,
posem-hi focs de germanat.

Josep M. Llompart

"Som una Nació": El PSM hi fou present

L'acte de dia 24 de Juny a Barcelona, Diada de Sant Joan, al contrari del que denuncià la premsa madrilenya i il·lenca sucursalista (que ve a ser el mateix amb editorials furibundes de marcat signe centralista-castellanista, uniformitzador, i de l'"unidad de destino en lo universal", aquest acte no fou una declaració de guerra a la resta de pobles que integren l'Estat Espanyol, no fou un intent de desestabilització de la democràcia, la llibertat i la pau ciutadanes. L'acte "Som una nació"

fou una declaració de principis d'un poble amb una llengua, una història, una cultura i una personalitat tan important i antiga o més que la castellana; una crida a la pau, a la convivència pacífica, i una eina d'estabilització de la democràcia i de construcció de l'autèntic Estat de les autonomies; quelcom que hauria de fer despertar al govern central de la seva secular cegesa en política autonòmica.

En aquesta data important, Les Illes hi participaren: l'escriptor Josep M.

Llompart al costat dels representants del Partit Socialista de Mallorca (PSM), enviats especialment a l'acte, ocuparen un lloc en la tribuna d'honor, al costat dels principals polítics dels Països Catalans.

A continuació, com un dur cap als nostres lectors, reproduïm el comunicat del PSM que fou entregat a la comissió organitzadora de "Som una nació", i que com d'altres no va poder ésser llegit per mor de la censura gubernativa.

COMUNICAT DEL
PARTIT SOCIALISTA
DE MALLORCA (PSM)
A LA SOLIDARITAT AMB
L'ACTE DE
"SOM UNA NACIÓ"

Enmig d'un context allucinant, amb un cop d'Estat triomfant, una llei d'harmonització ofensiva, i una concertació autonòmica que hauria d'envergoyar als seus protagonistes, els nacionalistes del Partit Socialista de Mallorca considerem que l'estabilitat i la supervivència de

l'Estat Espanyol exigeixen el ple reconeixement de la seva realitat plurinacional i l'accés a l'autogovern de les nacions que integren.

Això només serà possible si enterrarem definitivament el centralisme uniformista i castellanoitzador regit per Madrid, que a cops de disposició legal imposa l'ús de la bandera de l'Estat i regula la utilització dels termes "nació" i "nacionalitat", quan el totipoderós castellà reb la protecció de la llei per tancar les

insignificants temptatives de normalització de les altres llengües, quan es fomenta la divulgació de "Manifestos" on personatges amb mentalitat de "buròcrates d'ocupació" fan una demagogia bruta destinada a crear una guerra social al Principat.

Els nacionalistes del Partit Socialista de Mallorca creiem que només des de la pròpia personalitat i des de l'autogovern serà possible la construcció d'un Estat estable i democràtic. Si per-

sisteix el centralisme intransigent i genocida, que aquells qui el fomenten s'atenguin a les conseqüències!

Com a abanderats de la lluita nacional a Mallorca no podem fer altra cosa que manifestar la nostra ferma voluntat d'impulsar —contra el poder de Madrid i els seus servidors sucursalistes— el reconeixement de la personalitat nacional del nostre poble.

Visquem Les Illes!
Visquem els Països Catalans!
Ciutat de Mallorca, 23 de Juny del 1981

LES
ESPECTACLES
EN
MÚLTIPLE
FIDELITAT

**so professional,
televisió,
cinema,
discs**

C/. Antoni Marques i Marques, 4

Tel. 296174

CIUTAT DE MALLORCA

DOSSIER OTAN

Unan del

La pertinença d'un país a l'OTAN és la garantia de la seva seguretat i desenvolupament econòmic i polític, i el determinant dels seus interessos i funcions.

Alexander Haig, Quinè era Comandant en cap de les forces de l'OTAN a Europa.

El fet més important, sens dubte, de l'anomenat temps de la guerra freda (1945-1956) fou la creació de l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord el 4 d'abril de 1949 a Washington. Aleshores foren dotats els Estats que signaren el tractat primer: Bèlgica, Canadà, Dinamarca, França, Irlanda, Itàlia, Luxemburg, Holanda, Noruega, Portugal, Gran Bretanya i Estats Units. Al cap de tres anys s'hi afegiren Grècia i Turquia, i l'any 1955 la República Federal Alemanya.

Durant la dècada dels cinquanta hi hagué intents per a la creació de la Comunitat Europea de Defensa com a organisme paral·lel i lligat als seus homònims polítics i econòmics. Aquest intent no aferrà per por a un rearranjament d'Alemanya per la imposició de l'hegemonia USA a Europa i, en general, pel rebuig a abandonar tota la qüestió de la defensa de cada país en mans d'organismes supranacionals. A més, l'absència de la Gran Bretanya en el grup de capdavanters de la defensa de la defensa europea fou un motiu important per a la fallida de l'intent.

Un altre dels moments importants de la història del Tractat Atlàntic fou el 1966 quan De Gaulle, llavors president de França, manà als seus aliats la retirada del territori francès de les tropes estrangeres (amb excepcions fonamentalment a l'Algèria). De dia 1 d'abril de 1976, pressant, amb tot, el seu país a seguir lligat al Tractat pel que fa als compromisos

SUSCRIBIU-VOS A UNA REVISTA AL
SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

lluc

Apartat 619 PALMA DE MALLORCA

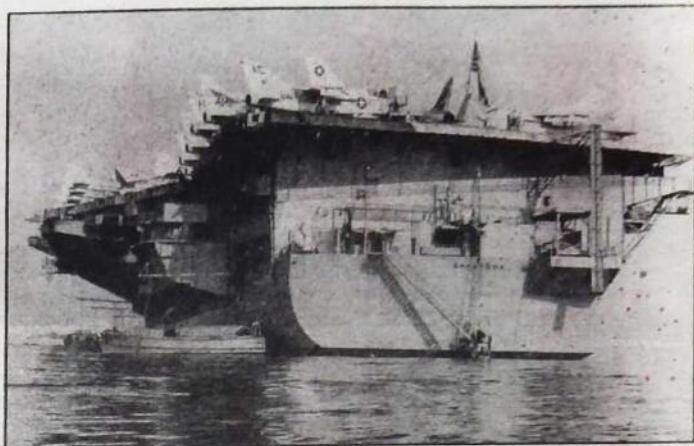
Elegancia

En moda
Antonio
Alas
Bop
Escola
Enrique

La història de dependències dels U.S.A.

Els estats majors de les finances i la política d'USA i URSS continuen sent avui una mostra d'un mateix expansionisme. Per damunt de les caracteritzacions objectives que els han marcat després del segon gran conflicte mundial (USA: llibertat, democràcia, pluralisme; URSS: estat planificador, societat socialista, etc.) avui les dues grans potències —tot i que s'esforcen a fer veure que promouen models diferents— culminen un procés pactat d'integració a nivell mundial basat en l'expansionisme armamentista, industrial, econòmic i d'apropiació de primeres matèries.

Aquest expansionisme no és sols damunt dels propis territoris sinó damunt les vastes àrees d'influència que cada bloc assolí després de 1945, així com sobre aquelles zones estratègiques que calia dominar per la seva importància geo-política i energètica (Orient Mitjà, Golf Pèrsic, Mediterrània, etc.) a fi de perpetuar un model que parlava en diferent llenguatge ideològic, però que volia el mateix: dominar els recursos de la Terra, explotar la classe treballadora i concentrar el poder polític-econòmic. Amb tot la lluita per l'hegemonia en les zones i qüestions més geo-estratègiques són tan fortes entre els dos blocs (domini de recursos al Tercer Món, missils EUA al teatre europeu, guerra de l'espai, etc.) que es tracta d'un renovat i més perillós perllongament del clima de guerra freda.

LES PASSES DE DAMOCLES

La potència bàsica de l'OTAN ve formada per una màquina bèl·lica integrada per 1.300.000 homes armats 17 divisions cuirassades i 50 divisions mecanitzades; té a la seva disposició 12.000 tancs, 3.500 avions de combat, 8 portaavions, 290 vaixells, 35 submarins atòmics, 90 submarins diesel i, principalment, 7.000 bombes atòmiques.

L'OTAN la formen dos grups: el SACEUR (europeu), amb el seu Quartel General a Mons (Bèlgica), i el SACLANT (Atlàntic), amb el comandament a Norfolk (Virgínia-USA). El SACEUR es divideix en tres subsectors: el AFNORTH (nord), el AFCEM (centre) i l'AFSOUTH (sud).

El comandament del forma el Consell de l'Atlàntic Nord, el qual es reuneix dues o tres vegades en l'any i el componen els ministres de la Defensa, Afers Estrangers i Econòmics de cada país membre. Periòdicament el Consell té reunions amb els Caps de Govern o Primers Ministres dels països de l'OTAN. Aquest Consell té dos òrgans més: el Comitè del Consell i el Comitè Militar, format pels caps dels Estats Majors. Del Comitè Militar en depenen el SACLANT (Atlàntic), SACEUR (Europa) i CINCHAN (Canal de la Mànica i Mar del Nord).

Per a reforçar les possibilitats de defensa en temps de crisi, el Consell Atlàntic crea distintes fórmules d'intervenció a llocs en perill. El desembre de 1961 el Consell decidí la creació d'una força mòbil d'intervenció al servei de SACEUR. El 1967 fou creada una força naval permanent a l'Atlàntic, la qual fou el primer estol multinacional mobilitzat en temps de pau en una base d'operacions permanent. El 1968 fou creat un nou grup estacionat a Nàpols amb la missió de vigilar la zona de la Mediterrània. El 1969 el Comitè de Defensa organitzà una força naval a la Mediterrània també.

L'ESTRATEGIA: ABANS REPRESALIES MASSIVES. ARA RESPOSTA GRADUADA

El naixement de l'OTAN de ple dins la guerra freda, i el seu desenvolupament posterior han estat conduïts per la filosofia que posava el centre del seu sistema en el conflicte entre els blocs. Però des de 1949 hi ha hagut canvis fonamentals en la situació al món, als quals ha respost l'OTAN de diverses maneres, adaptant la seva estratègia a les condicions polítiques de cada moment, sota l'hegemonia sempre dels EE.UU.

Les relacions entre els blocs després de la II Guerra Mundial comprenen tres grans períodes: La guerra freda, de 1945 a 1956; la coexistència pacífica, de 1956 a 1963 i el període de

la distensió des de 1962 fins ara. Les estratègies que ha pres l'OTAN fonamentalment durant tot aquest temps han estat dues distintes: la doctrina de les Represalies Massives, sostinguda pel Secretari d'Estat nord-americà Dulles l'any 1953 i acceptada per l'OTAN en 1955; i la doctrina de la Resposta Graduada, defensada pel Secretari de Defensa Robert McNamara a partir de 1961 i adoptada oficialment per l'OTAN el desembre de 1976.

Segons la doctrina de les Represalies Massives, qualsevol atac sobre la zona atlàntica, de qualsevol casta i amb o sense armes nuclears, rebria una resposta nuclear. És clar que aquesta doctrina obedia a la tensió assolida aleshores per les relacions entre els dos blocs i a la superioritat nord-americana pel que fa a l'armament nuclear davant el bloc soviètic.

Quan la URSS amb els seus missils intercontinentals ja pot arribar al territori nord-americà, la dissuasió d'una resposta de Represalies Massives perd força, i les tensions internacionals es desplacen clarament a tercers països, al Tercer Món.

Es així com apareix de la

banda dels aliats atlantistes l'anomenada estratègia de Resposta Graduada, una resposta flexible en tres etapes, en síntesi:

- 1.— Defensa directa: serien emprats els mateixos mitjans que l'agressor.
- 2.— Escalada: augmentaria la qualitat de l'acció defensiva i s'estendria el conflicte geogràficament.
- 3.— Resposta nuclear general: contra el potencial estratègic de l'agressor amb mitjans convencionals, mitjans nuclears tàctics i mitjans nuclears estratègics.

NOUS SISTEMES I DISTENSIO

Fa un grapat d'anys ja que la pressió nord-americana damunt Europa proposa nous sistemes d'armes i d'estratègies clàssiques adreçades a aconseguir els efectes següents:

—Possibilitat de guerra clàssica llarga a Europa, abans de l'escat de l'escalada nuclear.

—Estandarització forçada en l'armament, d'una banda cap a la professionalització, i de l'altra cap a la creació de milícies territorials.

—Dispersió i autonomia de les unitats de terra en el

camp de batalla davant la potència destructora dels armaments nuclears i la precisió de les armes neoclàssiques.

I tot això dins la distensió que obeeix, a grans trets, a tres elements condicionadors: la interpenetració econòmica entre els blocs, la proliferació d'armaments i les contradiccions entre els països europeus i els Estats Units al si de l'OTAN. Una distensió que, sigui com sigui, és mediatitzada pels interessos de la indústria de guerra, dels quals n'és el reflex més clar les dificultats i ambigüitats en el desenvolupament dels acords SALT.

INTERPENETRACIONS

En efecte, la redivisió internacional del treball va produint canvis de posicions importants a tot el món, i el bloc soviètic no en queda exclòs. Les interpretacions fan cada cop més clara l'existència d'un mercat mundial únic, mercat del qual els països socialistes no han pogut fugir. L'existència d'interessos comuns a les dues bandes controla la cur-

(Cont. pàg. 8)

na i bon gust

Banc de S'oli
Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

Hit Parade
Margarita Nuez
Martelita Brazzy
Nina Ricci
Portegaz

Pier Cardin
Susana
Tanagra
Zebedia

ZONA AZUL

es recó d'en Morgan

(Ve de pàg. 7)

sa i el conflicte nuclear al mateix temps que fa córrer les tensions polítiques i militars a altres països.

En aquest sentit els dos blocs tenen la necessitat de controlar l'empenta armamentística sense que això suposi cap frenada. Endemés, l'hegemonisme nord-americà es veu contestat pels seus aliats europeus que no volen patir les conseqüències d'aquesta escalada en el seu propi territori.

La "distensió" és un mot per tant, que vol reflectir la situació tan complexa en què estam.

Els motius d'estratègia militar que menen l'OTAN a cercar un altre aliat, l'Estat espanyol, vénen del mig milió de kilòmetres quadrats que la península suposaria per a l'establiment d'unes bases logístiques seguint el principi de dispersió de forces i dipòsits davant la gran capacitat de destrucció i precisió del suposar enemic. És a dir, a l'OTAN, i pel que

fa a la seva estratègia militar, li interessa el territori de l'Estat espanyol per fer-ne un immens dipòsit nuclear, un enclau no gaire problemàtic per als missils nuclears que alguns Estats europeus rebutgessin.

El Govern mateix ha volgut posar objeccions a aquest argument amb l'afirmació que la col·locació de dipòsits nuclears a la península serà un tema que serà discutit i negociat al si mateix de l'OTAN, quan és ben clar que un tema d'aquesta importància és una imposició de la política de blocs i dels interessos nordamericans a l'OTAN, davant els quals no podria fer gairebé res el Govern espanyol un pla ja dins. D'altra banda és evident que s'acceleraran la nuclearització, ara amb implicacions bèl·liques.

EL PAPER DE LES ILLES

Però, i a més, l'Estat espanyol, per la seva situació geogràfica, esdevé d'una banda una base d'operacions

per a la intervenció en conflictes que sorgeixin al Pròxim Orient o al Golf Pèrsic, al Magreb i cap a Àfrica, sobretot amb Canàries i les nostres illes Balears. D'altra banda la península és la peça que mancava a l'OTAN per acabar el seu organigrama al sud, a la mar Mediterrània, que així controlaria, en la mesura que és una peça clau en relació a l'Atlàntic. I en aquest aspecte els Països Catalans amb l'arc que formen prenen una gran importància.

L'entrada dins l'OTAN suposaria definitivament supeditar el sistema de defensa de l'Estat espanyol a interessos supranacionals i concretament als intents de manteniment de la política de blocs pels EE.UU. Ara, que fins la política de distensió passa per un mal moment, l'entrada de l'Estat espanyol suposaria tornar la balança clarament a favor del "bloc occidental" i aquest trencament d'un equilibri inestable sempre, pot tenir con-

seqüències per al futur de la pau al món.

Els "beneficis" per als proles de l'Estat espanyol serien: increment substancial de les despeses de Defensa, implantació de noves indústries d'armament, perill real d'aniquilació en cas de guerra nuclear, acceleració dels plans de construcció de la bomba atòmica espanyola i una dependència més generalitzada dels interessos americans, a més de que els nostres joves haurien d'anar a fer el servei militar encara més lluny.

IMPLICACIONS POLITIQUES INTERIORS

Les implicacions polítiques de la nostra entrada a l'OTAN, per la seva subtilitat, no poden anagar-se a ningú, i no tenen el seu reflex només en el camp internacional, en reforçar un dels dos blocs en conflicte, sinó que introdueix l'Estat espanyol en un sistema econòmic i polític determinat garantint una cobertura militar.

Les implicacions polítiques cara a l'interior, doncs, prenen una importància extraordinària principalment si tenim en compte que som en una etapa de transició i que no hem arribat a una estabilitat democràtica mínima. Això encara és pitjor per al desenvolupament dels processos autonòmics pendents, ja que l'entrada a l'OTAN suposa unes formes més centralitzades de poder per a l'enfortiment de l'operatiu de defensa atlàntic. S'incrementa l'ocupació militar als Països Catalans i als altres pobles oprimits de l'Estat, reforçada amb la proliferació de bases de l'OTAN, i amb la modernització i professionalització de l'exèrcit espanyol. I fonamentalment tendrem l'amenaça constant d'intervenció aliada davant un possible

avanç de les forces nacionals i populars.

Illom intenta justificar aquesta entrada, creant un clima de guerra freda i argumentant el caràcter "defensiu" de l'OTAN davant una creixent bel·licositat soviètica. Fins ara, però, els atacs i les intervencions, tant soviètiques com nordamericanes, només s'han produït al si de les respectives àrees d'influència (Vietnam, invasió de Txecoslovàquia). I el suport donat per l'OTAN a la Dictadura dels Coronels a Grècia, la implicació dels Serveis d'Informació nord-americans a les activitats neofeixistes italianes, o a la desestabilització del Portugal de la revolució dels clavells, són fets que no poden

(Cont. a pàg. 9)

Fidel a la seva illa: per la sobirania nacional de Mallorca, el PSM convocà l'any passat, la Marxa Anti-OTAN com a resposta popular a la decisió del govern de la UCD de fer entrar l'Estat Espanyol dins l'imperi militarista regit pels Estats Units.

Que diu el Tractat

Les Parts d'aquest Tractat refermen la seva fe en els fins i principis de la Carta de les Nacions Unides i en el seu desig de viure en pau amb tots els pobles i governs.

Decidits a salvaguardar la llibertat, l'heretat comuna i la civilització dels seus pobles, fonamentada en els principis de democràcia, llibertat individual i preeminència del dret.

Desitjosos de promoure l'estabilitat i el benestar a l'àrea de l'Atlàntic Nord.

Decidits a unificar esforços per a la defensa col·lectiva i per a preservar la pau i la seguretat.

Acorden el següent Tractat de l'Atlàntic Nord:

Art. 1.— Les Parts es comprometen, segons és establert a la Carta de les Nacions Unides, a resoldre, amb mitjans pacífics, les seves diferències internacionals, de manera que la pau i la seguretat internacional, igualment com la justícia, no es posin en perill, i a abstenir-se, en les seves relacions internacionals, de recórrer a l'amenaça o a l'ús de la força, incompatible amb els fins de les Nacions Unides.

Art. 2.— Les Parts contribuiràn al desenvolupament de les relacions internacionals pacífiques i amicals reforçant les seves institucions lliures, assegurant una millor comprensió dels principis en què es fonamenten aquestes institucions i creant les condicions pròpies per a assegurar l'estabilitat i el benestar. S'esforçaran a suprimir qualsevol conflicte en les seves polítiques econòmiques internacionals i reforçaran la col·laboració econòmica entre cadascuna i entre totes elles.

Art. 3.— Per tal d'assegurar d'una manera eficaç el compliment dels objectius d'aquest Tractat, les Parts es pronunciaran separatament i conjuntament, d'una manera continuada i efectiva, a favor del desenvolupament dels seus mitjans i de facilitar-se assistència mútuament mantindran i desenvoluparan la seva capacitat individual i col·lectiva de resistència a un atac armat.

Art. 4.— Les Parts es consultaran sempre que, segons una d'elles, la integritat territorial, la independència política o la seva seguretat fossin amenaçades.

Art. 5.— Les Parts coincideixen en que un atac armat contra una o més d'elles a Europa o Nordamèrica serà considerat un atac contra totes i, consegüentment, acorden que, si es s'esdevé aquest atac, cadascuna d'elles, en exercici del dret de defensa pròpia i individual o col·lectiva, reconegut per l'article 51 de la Carta de les Nacions Unides, ajudarà a la Part o Parts atacades, empenent tot d'una, individualment i en conveni amb les altres Parts, les accions que es consideri que calguin, inclosos l'ús de la força armada, a fi de restaurar i mantenir la seguretat de l'Atlàntic Nord. Aquestes accions d'atac armat i totes les mesures preses com a resultat d'això s'hauran de comunicar immediatament al Consell de Seguretat. Aquestes mesures s'acabaràn quan el Consell de Seguretat hagi garantit la pau i la seguretat internacional.

Art. 6.— Per als propòsits de l'article 5, un atac armat sobre contra una o més de les Parts es considera també inclòs en aquesta resposta: a) sobre el territori d'alguna de les parts a Europa o Nordamèrica, en el territori de Turquia o a les illes sota la jurisdicció d'alguna de les parts a l'à-

rea de l'Atlàntic Nord, al Nord del Tròpic de Càncer.

Art. 7.— Aquest Tractat no afecta, i no serà interpretat així de cap manera, els drets i obligacions a què obliga la Carta a les Parts que són membres de les Nacions Unides, o a la responsabilitat originària del Consell de Seguretat per al manteniment de la pau i de la seguretat internacional.

Art. 8.— Cadascuna de les Parts declara que cap obligació internacional actualment vigent entre ella i cap altra Part o cap tercer Estat és en conflicte amb les mesures d'aquest Tractat, i es comprometen a no entrar dins cap obligació en conflicte amb aquest Tractat.

Art. 9.— Amb aquesta mesura les Parts estableixen un Consell en el qual cadascuna d'elles estarà representada per a prendre en consideració qüestions relatives al compliment d'aquest Tractat. El Consell crearà els organismes subsidiaris que puguin ésser necessaris; particularment, establirà immediatament un Comitè de Defensa que recomanarà les mesures per al compliment dels articles 3 i 5.

Art. 10.— Les Parts per acord unànime, convidaran altres Estats europeus en una postura de foment dels principis d'aquest Tractat i de contribuir a la seguretat de l'àrea de l'Atlàntic Nord, a accedir a aquest Tractat. D'aquesta manera, qualsevol Estat convidat pot esdevenir membre del Tractat en depositar l'escriptura d'acces al Govern dels Estats Units. Aquest informarà cadascuna de les Parts del lloc i de cada instrument d'acces.

Art. 11.— Aquest Tractat caldrà que sigui ratificat i les degudes mesures dutes a terme per les Parts en harmonia amb els seus processos constitucionals. Les escriptures de ratificació seran disposades tot d'una que sigui possible al Govern dels Estats Units, el qual ho notificarà als altres signataris. El Tractat serà en vigor entre els Estats que l'hauran ratificat quan les ratificacions de la majoria dels signataris, incloent-hi els de Bèlgica, Canadà, França, Luxemburg, Holanda, el Regne Unit i els Estats Units d'Amèrica, siguin llestes, i començarà a vigir respecte a la data del dipòsit de llurs ratificacions.

Art. 12.— Al cap de 10 anys de vigència del Tractat, o posteriorment, a qualsevol moment, les Parts, si ho demana cap d'elles, s'hauran de consultar a fi de revisar el Tractat, analitzant els factors que afecten la pau i la seguretat de l'àrea de l'Atlàntic Nord, incloent-hi el desenvolupament dels ordres regional i universal, sota la Carta de les Nacions Unides, per al manteniment de la pau i seguretat internacional.

Art. 13.— Al cap de 30 anys de funcionament del Tractat, qualsevol Part pot deixar de pertanyer-hi en fer un any que ho haurà notificat al Govern dels Estats Units, el qual informará els Governes de les altres Parts de cada notificació de renúncia.

Art. 14.— Aquest Tractat, els textos del qual en anglès i francès, són vàlids també, serà dipositat als arxius del Govern dels Estats Units. En esser oportú, les còpies certificades seran tramessos per aquest Govern als Governes dels altres signants.

(Ve de pàg. 8)

desalligar-se dels compromisos militars adquirits per aquests països.

Es per això que la classe dirigent espanyola veu en l'entrada a l'OTAN una assegurança que els seus interessos fonamentals no seran qüestionats. Com va dir Arturo Moya d'UCD, al Club S.XXI de Madrid "la OTAN nos alejaria de cualquier veleidad segregacionista". Els jerarques atlantistes, d'altra banda, no poden deixar les nombroses instal·lacions militars, ja existents, en unes mans que no se sap com les

utilitzarien.

CAL LA SOLIDARITAT PROGRESSISTA INTERNACIONAL

El desenvolupament capitalista ha produït un seguit de mecanismes que reforcen i reproduïxen les condicions que calen per aquest mateix desenvolupament. L'imperialisme, en aquest sentit, ha mantingut sempre mitjans coercitius que li fessin possible perpetuar-se.

Qualsevol intent de transformació revolucionària de la situació actual cap a l'al·li-

berament nacional i social, ha de comptar per principi amb el rebuig de la política de blocs i amb el reconeixement del no alineament dins cap d'ells, com a posició política que afavoreix que hi hagi condicions favorables per a aquesta transformació gràcies al desenvolupament d'un concepte de defensa que tenguin els fonaments en la neutralitat activa. Fer una opció per aquesta neutralitat activa significa fer una opció pel desenrotllament dels esdeveniments més favorable a la perifèria del sistema.

Cal una col·laboració es-

treta amb els moviments d'alliberament nacional i els països progressistes de la Mediterrània per la presència de la VI flota americana i les bases militars o de l'OTAN, etc.

A nivell mundial cal coordinar i multiplicar els esforços de tots els països i de tots els sectors polítics i socials que s'oposen a l'actual divisió de la humanitat en blocs antagònics, que lluiten contra l'escalada nuclear, pel desarmament i la distensió i que es proposen com un objectiu prioritari la lluita per la pau i contra les intervencions imperialistes.

Resolució de les Nacions Unides sobre els blocs militars

356 PERIODE DE SESSIONS DE L'ASSEMBLEA GENERAL DE LES NACIONS UNIDES

Examen de l'aplicació de les recomanacions i decisions preses per l'Assemblea General en la seva Sessió Extraordinària sobre el Desarmament.
Data 12 de desembre de 1980.
Referència A/35/665/Add.1

Paràgraf 125 del Document Final
L'Assemblea General,

CONSIDERANT que, a la Secció II del Document Final de la desena sessió extraordinària, l'Assemblea General ha declarat que, si no s'atura a tots els camps, la continuació de la cursa d'armaments arribarà a ser una amenaça de cada vegada més important per a la pau internacional i la seguretat de la humanitat.

PROFUNDAMENT PREOCUPADA pel deteriorament de la situació internacional, REMETENT-SE al Programa d'acció anunciat la Secció III del Document Final de la desena sessió extraordinària i a les activitats iniciades com a continuació a la Proclamació del decenni començat l'any 1980 com a segon decenni sobre el desarmament per tal d'aturar la cursa d'armaments i assegurar un desarmament real,

REFERENT que, si el desarmament nuclear és una tasca prioritària, els progressos en la limitació i posterior reducció d'armes nuclears cal que sigui facilitat per unes mesures polítiques, obtingudes per la seva banda de mesures jurídiques internacionals adreçades a reforçar la seguretat dels Estats,

DEMANANT que les actuals aliances militars siguin dissoltes i que, com a primera etapa, no es prengui cap mesura que afavoresqui l'expansió dels blocs militars que ja existeixen,

PREOCUPADA pel fet que les negociacions actuals sobre la limitació d'armes i sobre el desarmament, s'allarguin constantment i que algunes hagin estat suspeses,

1. CONVIDA a tots els Estats membres permanents del Consell de seguretat i els països que hagin establert acords militars amb ells, a tenir moderació en els armaments nuclears i clàssics, i a prendre el determini de no augmentar els efectius de llurs forces armades i de llurs armaments clàssics, a partir d'una data convenida, perquè sigui una primera passa cap a la posterior reducció de llurs forces armades i llurs armaments clàssics.

2. CONVIDA els Organismes internacionals amb competència que s'encarreguen del desarmament, a continuar d'acord amb el Document Final de la desena sessió extraordinària de l'Assemblea General, llurs esforços adreçats a frenar eficaçment la carrera d'armaments d'acord amb el Programa d'acció enunciat a la Secció III del Document Final, i a la Proclamació del decenni començat l'any 1980 com a segon decenni del desarmament;

3. PREGA al Secretari General de tenir constantment en estudi aquesta qüestió, i que trameti tots els documents escaients de la trenta-cinquena sessió de l'Assemblea General als Organismes internacionals adients.

Aquesta Resolució fou adoptada per 104 vots afirmatius, 19 en contra i 17 abstencions.

Votaren en contra: AUSTRÀLIA, BÈLGICA, CANADA, DINAMARCA, FRANÇA, R.F. ALEMANYA, ISLANDIA, ISRAEL, ITÀLIA, JAPÓ, LUXEMBURG, HOLLANDA, NOVA ZELANDA, NORUEGA, PORTUGAL, ESPANYA, TURQUIA, GRAN BRETAÑA, ESTATS UNITS.

S'abstingueren: ÀUSTRIA, BIRMANIA, XIL, FIJI, GRECIA, GUATEMALA, IRLANDA, MALÀSIA, MARROC, NIGERIA, PAPUA NOVA GUINEA, FILIPINES, SAMOA, SINGAPUR, SRI LANKA, SUECIA, TAILÀNDIA.

Instal·lacions militars nord-americanes als Països Catalans

Malgrat que l'Estat espanyol no sigui formalment membre de l'OTAN de fa temps ja juga un paper de suport als interessos militars nord-americans. Devora les Bases més conegudes, com les de Rota, Morón i l'atípic de Torrejón, hi ha tota una xarxa d'instal·lacions que ens converteixen de fet en un esglaó més de l'OTAN:

- Roses: instal·lacions auxiliars.
- Figueres: instal·lacions auxiliars.
- Massís de Montgrí: estació LORAN de Telecomunicacions.
- Platja de Pals: és de propietat totalment americana. Hi ha les instal·lacions de Ràdio Liberty.
- Barcelona: Molls amb instal·lacions per a la VI flota i quarters de policia militar americana.
- Tarragona: Depòsits per a la VI flota.
- Reus: Base aèria amb unitats de caça.
- Illes Columbretes: Serveixen de camp de tir

dels vaixells de guerra. S'hi fan quinze proves trimestrals.

-València: instal·lacions al port per a la VI flota.

-Serra d'Aitana: bases amb rampes per a llançar missils.

-Alacant: instal·lacions als molls per a la VI flota.

-Guardamar: base de comunicacions troposfèriques de la VI flota.

-Es Codolar (Eivissa): aeròdrom.

-Ciutat de Mallorca: port amb instal·lacions per a la VI flota.

-Puig Major (Mallorca): base amb radar de comunicacions troposfèriques amb l'OTAN i amb Itàlia. Controlen la Mediterrània occidental.

-Maó: molls propietat de la VI flota.

-S'Enclusa: instal·lacions auxiliars.

"MALLORCA SOCIALISTA" I L'OTAN

Podreu trobar informació sobre l'OTAN en els números de "Mallorca Socialista" 4, 13, 11, 15, 19, 21, 23, 26, 28, 29 i 31.

CAP ALS 3000 SUBSCRIPTORS

AJUDA A L'ÚNICA PUBLICACIÓ NACIONALISTA DE MALLORCA

Fes-te subscriptor

PRESENCIA I OPINIO

PARLEN ELS POBLES

COLL D'EN RABASSA

Un conte de lladres i mentiders

L'altra vespre vaig haver de cuidar una nina mentre els pares anaven a una reunió. La petita és força aguda i fa moltes preguntes que mai deixa sense resposta, com el Petit Príncep:

—Miquel, en Feliciano Fuster no és el que fa el llum —preguntava sostenint un diu en les mans.

Jo no solc dir mentides, i manco a infants. Vaig obrir-li els ulls.

—En Feliciano, petita, és un més d'aquesta mena de depredadors que viuen per explotar-nos. Aquest home, ja era president de GESA quan es va construir la Central Tèrmica del Coll. Els terrenys que ocupa, pertanyien al seu sogre o a un oncle, no ho recordo bé. Però, l'important, és que els beneficis es quedaven en la família. Després, la Central es va dedicar a contaminar amb els fums que treia i treu, i Feliciano Fuster, continua com a president de GESA.

Els ulls de la nina em miraven amb incredulitat. Li vaig parlar llavors dels ecologistes (paisagístics) que compren a troços la terra mallorquina. Dels "encologistes" amb el "Petirrojo" al davant —aquest és un conegut feixista", Joseantoniano" exactament— que organitzen fastuosos i "hoters" "Galas". Li vaig contar, enrevessades històries de "chorizos" que seuen enxarolats a la dreta del Poder. Crec que la vaig embullar una mica, quan li comentava que a la nostra terra conviuen lladres, policies i polítics. Polítics que sostenen la policia per poder ser més lladres, policia política que sosté els lladres que fan política, tots

ells són mestres de la mentida i amos de la por. En va demanar exemples:

La Central Tèrmica del Murterar és convertible en atòmica i no ho diuen.

Una autoritat civil declara la "peste porcina" amb la complicitat d'un manescal que després no se'n recorda que ha fet amb l'animal afectat, l'en benefici de CARMA (Cárnicas de Mallorca, S.A.), entre daltres, indústria càrnica que compra els animals a baix preu i que de la qual, casualitats de la vida, JERONI ALBERTI, President de tots els Consells, és importat accionista.

RAMON AGUILLO, batle "socialista" i el seu partit "socialista", són a favor de l'ordenament capitalista, (amb rima i tot), diuen que s'af "pipe-line" i a la centralització de serveis o dit amb altres paraules, a la destrucció centralitzada i dirigida per ells.

I fixat bé nineta, aquests gran homes un matí es llevaren del llit molt preocupats pel mitjà natural, l'aigua de la mar, l'aire que respiram, els animals i les flors, i es muntaren amb doblers que no són seus, un "comité" o cosa parecida per a comprovar els efectes contaminants de la C.T. del Coll, i altres atemptats.

—I no cal! —m'apuntà la nina— Si vinguessin més per aquí...

—Tens raó! Que vinguin i els convidam a cafè, paguem noltros, encara que les cartes les deixarem a ca nostra, aprop de la bona fe. Està el món ple de lladres i mentiders!

Miquel Villalonga

S'ARENAL DE MALLORCA

El pipe-line al B.O.E.

Quan els qui habitam la ribera de la Badia de Palma estavem més tranquils que mai respecte a la construcció de la Pipe-Line i la seva plataforma per a descarregar petroli enfront de Cala Gamba, hem llegit al "Boletín Oficial de la Provincia" un anunci del Director General de CAMPSA licitant concessió administrativa de terrenys de la zona de domini públic d'un tram de la costa de Cala Gamba, per a la construcció i explotació de instal·lacions de descàrrega de BB/TT, la xarxa d'oleoductes i accés a la nova factoria.

Amb una paraula, que no ha servit per res la campanya de protesta de totes les entitats de la zona: els Clubs Náutics, les Associacions de Veïnats amb la seva Federació, l'Agrupació d'hotellers,

la CAEB, el Foment del Turisme, el GOB, Associacions de Pares d'Alumnes i altres entitats que en aquest moment no recordo.

No ha servit per res la moció feta pel PSM al Consell de Mallorca —que no es va guanyar però que va encetar la polemica a nivell d'organismes oficials. No ha servit per res la decisió del Consell General Interinsular oposant-se a la construcció d'aquesta plataforma.

Pels monopolistes de Madrid, la voluntat de la gent de Mallorca no compte per res encara que estiguem carregats de raó.

Norant-dues tones de combustible anirien a parar a la mar cada any en les operacions de descàrrega.

¿Quants de turistes ens

quedaran una vegada contaminades les aigües de la Nostre Badia?

Els hotels i comerços relacionats amb el turisme ubicats al llarg de la Badia de Palma, són el rebost de Mallorca. A quin rebost acudiríem una vegada degradades les aigües i foragitats els turistes de les nostres costes?

Es ben hora que el poble de Mallorca es motilitzi. Era és l'hora de fer impugnacions davant la "De-fatura de Costas y Puertos", més envant caldrà pensar en movilitzacions populars —com la de la Dragoneria potser—, si això no donas resultat, caldrà pensar en mètodes més contundents, els que empen els bascos per exemple.

Mateu Joan i Florit

SANT JOAN

Insistim altra vegada

Estam convençuts que, fins que no succeeixi un accident mortal, no es prendran mesures escaients per solucionar el problema. És un assumpte que no és actual, no és d'ara, sinó que du ja molt de rodatge. Parlem del pont que hi ha a l'altura del

"Molí de S'aigo".

Tots els que normalment circulen per la carretera que uneix Sant Joan amb Vilafraanca, coneixem que aquest pont és una llova, una trampa per als automobilistes, ja que, tant venint d'una banda com de l'altra et trobes dins una corba sense gens ni mica de visibilitat, degut per una part a la existència d'un canyar, i per l'altra a una exuberant vegetació, al estar les vores sense eixermar. Amb aquestes circumstàncies no es pot preveure res i quan dos vehicles es troben sobre el pont, la topada és inevitable ja que dos cotxes no hi passen a la vegada de cap manera.

Un parell de vegades ja hi ha hagudes topades fortes. Fins qualcun que, per evitar arremetre contra un vehicle s'ha hagut de tirar al torrent. La nit del passat dia 17, entre actuava l'orquestra "Plateria", i per motius que de vegades convé no recordar, n'hi va anar a parar un de cotxe, al torrent.

S'ha de dir que els nostres polítics s'han preocupat de la qüestió. I venguen projectes i estudis, però tanmateix no han passat més enllà. La única solució que hi venen, ells, els polítics, va ser la d'obrir uns 20 cms. en embut els començaments de les valls protectores del pont als dos costats. Tot i que l'honorable President Albertí va venir a Sant Joan per veure-ho "in situ", ell.

Haurem d'insistir altres vegades sobre el particular? Es prendran la feina amb seriositat d'una vegada per totes aquesta gent? Quan us decidireu a solucionar el problema, autoritats?

Francesc Mas

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

* CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR,
* TELEVISORS, etc.

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

SINEU

Les coves de Son Costa

El diumenge 25 de gener d'enguany feia un solciet que enamorava. En Jordi Ramis, el fotògraf Jaume Coll i el que subscriu prenem una copa d'herbes mesclades (seques-dolces) a la taverna d'en Rafel "D'es Triquet", abans de partir cap a les Coves de Son Costa a fer-hi un reportatge fotogràfic a més d'un informe d'ubicació i conservació. Tot emmarcat dins els treballs de l'inventari arqueològic del terme municipal de Sineu que l'Ajuntament ens ha comanat.

Per arribar a Son Costa—La possessió, s'ha de prendre el que diuen el camí vell de Sineu a Costitx i, com a 500 mts. passat el camp de futbol, més o menys a l'alçada de la garriga de Son Matgí, just a l'esquerra hi ha el portell de la finca.

Son Costa és ben fàcil de localitzar perquè hi ha ben visible un gran casal de recent construcció, edificat sobre els fonaments del que va ser una casa pagesa ben agraçada. I que no va caure

tota sola, precisament. Punt i apart. Ah, no, punt i apart no encara, havia de dir que presideix el conjunt arquitectònic de les noves cases de Son Costa una torre rectangular emmerlatada. Ara sí PUNT I APART.

La propietària de la finca, Doña Isabel Ramis, ens rep amb molta gentilesa, bona cara, bones paraules, i ens facilita sense cap mena de dubta l'entrada a les coves.

Les poden trobar donant

l'esquena ala façana de les cases i caminant com a 200 o 300 passes, en línia recta per dins la garriga d'alzines i pines, en direcció a llevant és a dir, donant cara a la vila. Primerament veureu els residus evidents d'una primera alineació de coves que varen esser, abans que les arrels i els milenis les esfondrassin. Seguit tot dret. Cinquantena mestres comallar avall trobareu un desnivell rocós del terreny: ja sou a les coves.

N'hi ha tres ben conservades. La primera que visitam és evident que l'han feta servir molts d'anys de refugi, de soll per animals. Dins fins hi ha encara una menjadora d'aquelles que s'empenen per cabres o ovelles. És quasi idèntica a la que visitarem després, però de més reduïdes dimensions. Com una vintena de metres d'ample, per cinc o sis de fondària mitjana, amb petites subdivisions, cambres reduïdes, enforinalls que s'aixampen després. Una enorme habitació amb majestuosa columna central. I terranyes.

Immediatament al costat, travessant una mata espessa entrunyollada per una simpàtica aritja que em deixa un record al turmeig, n'hi ha una altra més petita però potser més curiosa, de més altària, més obscura, més misteriosa. Sembla inacabada, diu en Jordi, i nosaltres podem constatar aquesta afirmació: al fons, una vintena de metres endins, s'acaba de sobte, en sec, en perfecte verticalitat. Dins la foscor del fons hi escoltam una remor gairabé imperceptible; hi dirigim la llum de les llanternes i una rata pinyada de tamany respectable ens passa fregant els cabells.

Una mica encisats, el sol ens enlluerna quan sortim a l'exterior per encaminar-nos a la tercera cova, la més gran que hi ha sencera a Son Costa.

Un grandió pi abatut per la ventada de fi d'any dificulta l'entrada. Pas-

sam més malament que bé i aconseguim entrar-hi. És majestuosa. Un parell de columnes sostenen l'enorme volta de tones i tones de pedra maresca. Quan un hom pensa que tot això està excavat per la mà de l'home, per les eines dels nostres avantpassats, quasi ens revé l'esbreonada, aï!

Es quasi calcada a la mitjana que abans he descrit quans a proporcions i distribució, però més gran, com a mínim devers trenta cin o quaranta metres d'ample per nou o deu de fondària.

Hi podem observar l'evidència que, en temps de pluges s'ha acumulat molta d'aigua. La gran quantitat de molsa al trespol ho demostra. Aquest fet ens fa pensar que, l'altària de la volta està molt disminuïda, al haver-hi gran quantitat de materials sedimentats al trespol. Ara està com a quatre o cinc metres d'alçada, però podria ser ben bé que l'altària real fossin uns quants metres més. Hi ha un

voladís a la volta que si no es reforça prest, en poc temps podria enfonsar-se. Ho denunciem expressament amb aquestes notes.

S'hauria de netejar tot això.

Quan ja ens disposam a anar-nos-en, ens escomet més fresc que una cama-rota un senyor que diu que nom Jeroni i pretén esser el missatge de la possessió però, com que du corbata i els missatges de per aquí no

saben fer-se el nuu anglès, sospitan que es tracta de l'espòs de la propietària.

Demostro molt bona disposició. L'Ajuntament trobarà en ell un bon col·laborador sens cap dubte.

Fins i tot per indicació d'en Jordi, afirma que vigilarà els arbres que puguin arrelar massa a fons, sobre les coves.

Biel Florit Ferrer

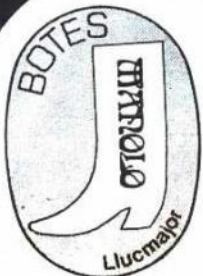

DIFONDRE
"MALLORCA SOCIALISTA"
ÉS PARTICIPAR EN LA LLUITA
DEL NOSTRE POBLE

BOTES BOTES

per a tots,
homes, dones, nins...
tot l'any!

C/. Miguel Munar, s/n
(davant escoles nacionals)

LLUCMAJOR

Fotografies: Presentat Ajuntament de Sineu. Autor: Jaume Coll

MARIA DE LA SALUT

Cercant les arrels

La Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Sineu, fa uns mesos va encarregar a uns aficionats a l'arqueologia i a la fotografia un informe gràfic i fotogràfic, uns espècie d'inventari de les coves artificials i talaiots del seu terme municipal.

Segons sembla els nostres veïnats es preocupen per la cultura i la investigació.

Ho veus, Lluquet? Au, agafa l'auto, vos a Sineu i demana per n'Andreu Matas, de mal-nom de "Can Remos", que és el Tinent-Batlle de Cultura del poble veí, i demana-li com s'ho té muntat an això. I quin és el seu programa.

Mentrestant, et recordaré unes quantes cosetes per allò de tenir-te entengut: ves-te'n a Roqueta i no importa que hi entris, des de defora veuràs que, un edifici declarat Monument His-

tòric Nacional i que té uns dels portals més excepcionals i hermosos que es troben dintre del pla, està ben gruitat, quasi cau per en terra.

En Tomeu de "Deulosat" i algun jove més, a nivell estrictament particular, s'han preocupat d'escriure alguna coseta del poble. Ara sols manca que l'Ajuntament ens facin una preciosa enciclopèdia en colorins i ens conti la nostra història segons els llibres de l'església i alguna coseta de l'arxiu de ciutat.

Però, si als maridatges ens interessa saber on són les nostres arrels, saber on hi ha talaiots, coves pre-talaiòtiques, fortificacions, defenses, i, en summa, vestigis dels nostres avantpassats, ne ens queda altre remei que esperar. Esperar.

Antoni Mas Negre

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA

és popular i és de Mallorca

ARTICLES PER A NETEJA.
ADROGUERIA, PERFUMERIA,
FLORS I ARTICLES DE REGAL

"BAZAR ARAGON"

Carrer Aragó, 140

C. O. P. E.
MALLORCA

ES TRENC O EL NEGOCI D'UNS POCS

D'aquí unes quantes setmanes el Consistori de Campos ha de decidir si aprova provisionalment el projecte d'urbanització de la finca de Sa Barrala, aprop de la famosa platja d'Es Trenc. Som, per tant, a la recta final d'aquest procés que va començar devers l'any 1974, quan una promotora sueca va iniciar les gestions per tal de poder construir xalets, apartaments i hotels per una població de 5.000 a 8.000 persones a la costa de Campos. Hem arribat al moment de fer l'esforç definitiu per salvar un tros molt important de Mallorca de la febre especuladora i destructora.

Amb aquest article, un grup de camperans volem exposar una sèrie d'aspectes de tota aquesta problemàtica que només es poden conèixer quan hom viu aprop dels "centres de decisió locals", en aquest cas l'Ajuntament de Campos i més concretament el batlle d'U.C.D. Guillem Mas Sastre, persona que juntament amb els mateixos promotors suecs ha demostrat un interès desmesurat perquè es dugui a terme aquesta urbanització.

D'entrada hem de dir que si fòssim un país regit per polítics que en primer lloc pensassin en la societat globalment i no en el lucre i l'luïment personal, no hauríem arribat a aquesta situació. Perquè? Senzillament perquè el batlle de Campos s'hauria escoltat les recomanacions dels tècnics urbanístics, dels organismes consultats i sobretot la veu del poble mallorquí, i s'hauria decidit pel que totes aquestes persones i organismes recomanen: salvau Es Trenc! I és que un bon polític ha de saber acceptar els raonaments objectius dels organismes i de les persones qualificades per opinar sobre cada tema. Però el batlle de Cam-

pos deu tenir més coneixements urbanístics, socials, econòmics i ecològics que l'ICONA, que el Col·legi d'Arquitectes, que l'Equip que revisa el Pla General d'Ordenació de Campos, que el G.O.B. i que un llarg etcètera d'organismes públics que han aconsellat l'Ajuntament de Campos que aturi la urbanització. De fet, el batlle tenia molta raó quan fa devers un any va comentar al seu Consistori: "tenui en compte que tota Mallorca està en contra d'aquesta urbanització". I així i tot, el nostre batlle continua encapçolat amb el "seu projecte", i això fa que tot Campos es demani quins interessos amagats deu tenir aquest homenet a la urbanització...

Però també hi ha un altre aspecte molt important: què opina el poble de Campos? El nostre poble està desinformat per poder opinar objectivament. I curiosament el batlle ha anat ben alerta a proporcionar aquesta informació a la gent. Segurament perquè ha observat que aquell sector de població camperana que ha pogut obtenir informació directa dels tècnics no ha dubtat en firmar unes alegacions que

es presentaran a l'Ajuntament dins el període d'informació pública. Ah! o és que hi ha període d'informació pública? Perquè el diari "Balears" de dia 9 de juliol duia un edicte firmat pel Sr. Batlle de Campos en el qual es donava 1 (un) dia d'informació pública!! Si, amics, publicació de l'edicte dia 9 i finalització del període de reclamacions dia 10. Evidentment nosaltres veim aquí dues coses: o una badada colosal o una jugada confusionalista i una il·legalitat, i per això presentarem una impugnació. És a dir que el vertader plaç d'informació pública no començarà fins el dia que la premsa publicui l'edicte correcte, i serà de 15 dies.

I els arguments del Batlle a favor de la urbanització? Doncs són ben simples: "la urbanització ens durà riquesa" (a qui Sr. Batlle?) o "tenemos que engancharnos al tren turístico" (declaracions a la premsa). Una riquesa que mai ha gosat demostrar amb xifres o dades i un "tren turístico" del qual moltíssims d'empresaris voldrien poder tornar els bitllets o "desenganxar-se" veient les perspectives tan negres que té la nostra catas-

tròficament muntada indústria turística.

I és que ja ho diuen els suecs que ens volen urbanitzar: "en nuestro país algo así no ser posible, allí respetar mucho el entorno...". Però a Mallorca, i a Campos en concret, els polítics d'UCD a l'Ajuntament encara no han après a estimar i respectar el nostre patrimoni i a més demostren no tenir gens de visió de futur. I paral·lelament a tot això, l'agricultura, el sector que tradicionalment ha impulsat l'economia de Campos es mor per asfíxia, mentre que els polítics d'UCD a l'Ajuntament contempen els seus darrers alens i somien en una platja d'Es Trenc farcida de construccions...

Col·lectiu Campaner

Escrit d'oposició del PSM al projecte d'urbanització de Ses Covetes

RAFAEL OLIVER I PIGUILLEN; amb D.N.I. 42.940.540, en nom de la Comissió Executiva del Partit Socialista de Mallorca (PSM) es dirigeix al Batlle-President de l'Ajuntament de Campos per expressar el seu parèixer amb referència al projecte d'urbanització de Ses Covetes Foresta i Ses Covetes del terme municipal de Campos, en els següents termes:

PRIMER.— És inadmissible que s'urbanitzi un espai com el que es pretén emparar-se en uns Plans Parciaus de plaços ja caducats, quan les circumstàncies social i econòmiques han canviat i existeixen estudis (ICONA) i recomanacions (Conselleria d'O.T. i C.P.U.) que desautoritzen de manera absoluta l'urbanització de referència.

SEGON.— Es Trenc és un espai que té uns valors ecològics, culturals i d'espai únics en la illa de Mallorca i que són patrimoni col·lectiu de tots els mallorquins, que d'aquesta manera veurien sustancialment minvat si es dugues endavant l'urbanització. La defensa d'aquests valors, fins i tot des d'una perspectiva de manteniment dels recursos turístics, ha de prevaler sobre interessos particulars basats en concepcions desenvolupistes amb conseqüències prou conegudes per tots.

TERCER.— Es contradiu la resolució de la CPU de Balears de 18 de Febrer del 1974 al no quedar assegurat el subministre d'aigua potable, essent aquest un recurs molt preat en Campos, donada la progressiva salinització de les extraccions i les necessitats existents per al manteniment de les explotacions agrícoles ramaderes, base de l'estructura econòmica del municipi.

QUART.— En qualsevol cas la tramitació del Projecte de referència hipoteca els resultats de la revisió del Pla General del terme municipal de Campos, en avançar estat de redacció que ha d'esser el instrument que, des d'una perspectiva global i a la vista dels estudis i recomanacions ja esmentats, determini els usos a que destinar els diferents espais que conformen el terme municipal de Campos.

CINQUE.— El Projecte d'urbanització esmentat, i des de la nostra opinió és un greu atemptat a l'única zona verge que avui pot admirar-se a la costa mallorquina, y per tant un greu atemptat a l'herència dels nostres fills qui ens demanaran comptes de les destrosses urbanístiques que, en nom del progrés i el desenvolupament, haguem pogut fer.

SISE.— Emparar-se en criteris desenvolupistes per al poble de Campos és, des de la nostra opinió, una veritat a mitges, perquè no es parla del poc temps que la construcció i equipament de l'urbanització solventarà els problemes econòmics que avui afecten a tants de Campaners. No s'ofereix una alternativa als problemes econòmics esmentats, com podrien esser unes reduccions en els costos del combustible i electricitat per a l'ús agrícola. S'ofereix urbanització o pobresa.

En conseqüència, el sotasgnant, en nom de la Comissió Executiva del Partit Socialista de Mallorca (PSM), s'oposa a l'aprovació de l'esmentat Projecte d'urbanització.

Ciutat de Mallorca, 9 de Juliol del 1981.
Signat: Rafael Oliver i Pigüillen.

ENCARA NO SOM NI A MIG CAMI

lluïta amb nosaltres

Partit Socialista de Mallorca